

Untitled

OPHAVSMAND/NØGLEPERSON

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Note

Arkivplacering:
Mappe 86 nr. 13

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Begyndelsen

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 13

Døden er syndens sold, den er en følge af synden, som er forud,
men hvordan? Forud for mennesket var skabt plante og dyr,
hvoraf findes resten i jordens lag fra tider længe for menneske-
skab, og plante og dyr synder jo ikke, og i alle tid den onde benægtelse,
men handle som de gør.
Men er det så galt, at synden er det første? er det ikke sandhed,
hvad vi lærer? - Giv os mennesket som den første syndes, og er bliv
undervist om, at dette er galt. Mennesket syndede, fordi det blev
forstet, og glæde, at dudsfor syndede (der mennes, af menneske), det med
være i de tider døden endnu ikke var. Ja hvad var der i de tider?
og hvordan? det ligner højt over os at begynde, men jeg forstår
at menneskene er en syndens spore, en grundsynd, med alle grund-
synden. Vi kender den vel alle?

Der siges, at derfor, hvorefter, en af dem der stod Guds Trone mennesket
blev menneskelig. Saa hvem? Saa den enbørne søn. Derfor blev skabt,
men skaldet en frygtelig magt. Hvorfor blev mennesket skabt?
skabt dyr skabt enkle. Men ikke for at give Jesus lejlighed til at
til at bevise sin ret til fædret ved Faderens hjælp? var det ikke
sæde hvid for mennesket hvid, saa forstår jeg, at Jesus måtte være sin
ret dertil ved lydsighed, sin fuldkomne hengivelse Faderens vilje,
i udelukkelse (det nødvendige af menneske), så det mindste bade,
det beprøvede på korsets træ, hvorfra Gud kunde oprejse ham,
da han havde overvundet det onde med det gode, saa fik han magt
til at dødsriget at forbynde liv og at opstige til det bade.

Men er, ja vi blev skabt til privilegier at vælge mellem Guds og
Satan. Giv sig levedis liden som en kamp mellem disse, en kamp hvori
vi deltager inde, vort hjerte. Vi kan kun sige, ved at modtage
nåden, vi kan kun modtage den, ved at dømmes os selv; men op-
ring er den, at det nødes man til, til tider hvid i hvidt, når
man er det bage efter sandheden.

Vel vi gerne være Kristi medkæmpere, saa lærer vi vor synd og
usselighed at kende, og det er vejen til at han kan tilgive.

Kæmper han for vor skyld? Kæmper han for sin egen? er vi da til
for hans skyld? Menigheden er udsat til hans brud. Vi kan
altså, men ikke måle hjerten eller lodde dybden.

Da Krigen brød ud, sagde mange, nu har Kristendommen,
men spillet falit, hvor kan Gud være god, når han om-
der os dette? - Os Kristne kan der være meget at bekræfte
Kristendommen står fast nok, og det er nok bedre vi selv

tager Skylden for Krigen, end vakte den over paa Gud, som
har laant os, at den der griber til overret, vil falde for os, og
dit, og som har sendt os vejlederen, som vider vejen, som vi dertil
vandre, det gør udenfor, som byder os hånden vi griber efter og
klynger os til, for at han tilværdst kan føre os v' Land, trods
alle vore fjelstrin, når vi dømmes os selv og tager mod den ufor-
skjulte hæde.

Men Krigen giver meget at tænke paa. Krigen er end
og selv, men er der ikke krig, som er nødvendig? er Kamp for
dit liv da ikke tilladelig? er Kamp for sin Nations liv det ikke?
Og er Sinderjyderne ikke som et lysende exempel paa tilbørlig lydighed
og Kamp da ikke i retfærdighed?

Hvordan rime sig en ord mod krig med Guds ord mod hed-
ningerne, i det gamle testamente?

Sinderjyderne kæmper naturligvis kam, fordi de er tvungne dertil.
Vil de ikke have været lykkelige og rige om de havde nægtet at gå
i strid og havde tagt straffen, døds straffen?

Jesus bad ikke sin Fader sende 12 legions engle til at gå
i strid for sig, han tog mod døden, han bad for sine fjender.

Men har falken da ikke huer sin opgave de er sat til som falk?
Ligesom den enkelte har sin lille opgave?

Det har hvert falk is nat, og den enkelte op, men ligesom hver
enkelt har den opgave at elste huer sin næste, som sig selv, betragte
ham som broder og ikke slaa ham ihjel, således har vel ogsaa falkene
den opgave at elste hinanden og hjælpe hinanden. Hvordan
løser de den? Herer især Kampen for at vinde dem verdens herje-
hed, men tager skade paa sin sjæl. O Gud! det er svært at være
menneske, svært at se Sinderjyderne leve i 50 år og nu føres til
slegterbanken, svært at se Berberne jagede ud af deres land, at de
finnerne blive myrdede, Pødere forfulgte og Armeniere udryddet.

Svært at bede, at Guds vilje os ske, for vi har selvintet, og de
træder dybt. Bedder vi tænke for præsterne? Når vi beder
"Giv os idag vort daglige brød" så er det meningen, at vi beder for
alle mennesker paa den hele jord, at Gud vil møde enhver, hvorledes
han englanderen, som siger at udbutte tyfteland, bede denne
bøn? Bønnen om tilgivelse af vor Skyld fuldendtes i den betin-
gelte, at vi tilgive alle vore Skyldnere. Bedder vi i disse
Tider for fjenderne? Fader vor er en alvorlig bøn.

Og så bedder vi endda her i det fede Danmark, og har
det godt. Hvor svært må det være for de kæmpende,
de der for alvor er paa parti, at bede til Gud, at hans vilje

mas ske. Hvis han nu ser, at et folkes friske går gennem dette
underskuelse? og vi svader her og har det godt, og frygter.

Jorden går i tæke Guds vilje, hans vilje sker endda! O! om
vi kunde se hans sigtelser. Vi prøver alle mulige statsord-
ninger, og de slår alle fejl. Er det mon så, at ligesom de enkelte
prøves og man dømme sig selv, og nationerne prøves, og vedkom
ikke til således prøves også alle lag i befolkningerne, og alle
hvad vi selv laver, slår det ikke til bringer ikke lykkelighed
og vellykkelighed, for hvem Guds ordning fører der til og den vej er ad
for høj, den første mening kom lang tid siden, frivilligt, sabie-
la-stone siger at trænge ud ad den til egen fordel, men så går, kommer
vi baglands. Det er vel vor egen uduelighed, i det enkelte og det
hele vi skal lære at kende i den tid vi lever.

Der kommer sommetider på den tanke om Henry George tænker
at så idel, så Gud kan bruge den til en særlig prøvelse? hvad
er 1000 års bogen? Er det på jorden som den nu er? eller kommer
vændernes tid så igen?

Etter troen må en ny tid opstå, men hvordan bliver den?
Bliver den under lov og orden? og hvor længe det? Rusland
bliver vel en magtig faktorer, som det nu er en svag? Det vil blive
i uvej, da englænderne tog, blev herre i Jerusalem. If så
de gamle spædomme begynde at opfyldes. Skulde Tyrken ikke
blive herre der, så har vi taget fejl denne gang, og må vente.

Om vi kunde glæde at se jøderne samles for alvor der! at glæde
den dag indem bliver ligger i de døde ben, den dag jødemene-
heden samles i sin herlighed, venter jeg ikke, men jeg er blevet
mere opmærksom på hvorledes levedsløbet er en prøvelse
i det store, som i det små. At nationer og statsordninger, alt
skal måles i forhold til det ene, alvorlige og urokkelige,
Guds ordning, forholdet til ham, og alt hvad der ligger i
dette er, understreger alvorren. Guds ordning: Paradis haven,
josefallet under Sator, arker, dommere og konger, så budningerne
under kære, Saver, konger, republikker, såval det, Henry Georges
ordning. Der er et skriftord om det folk, som har modtaget jøderne

Der siges ikke sjældent om englænderne, at de er kuppeløse, de giver
det udseende af, at de kæmper for Belgien, medens sandheden er at de
kæmper for egne interesser. Det er let nok sagt, men hvor ved man
det fra. Egne interesser kan være medvirkende, omme alligevel,
når man selv blandt kæretere finder dem der siger, England
havde intet valg, som situationen forelå, kunde de ikke svigte
Belgien,

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Så er det så klart sandhed, og tykke her i hvert fald gjort det
stok modsatte, brudt deres ord i egen interesse. Hermed være ikke
sagt, at der ikke kan findes undskyldning for, at de greb til våben. Om
undskyldningerne er fyldestgørende er derimod mere end tvivlsomt.
Men om altså Engländerne, de kæmper virkelig for at holde deres
ord, og situationen kan altså komme til at ligge således, at
man må vælge mellem to onder, at svigte Belgien og at kæmpe.
I dette tilfælde måtte en ærlig mand altid vælge kæmpe.
Om man gjorde også opmærksom på, at når man hører til en nation,
kan den enkelte ikke helt unddrage sig, nægte at kæmpe, i et
fald må han i så fald påtage sig lige så farefulde hurt, f. ex.
at fiske minur op. " Den der sætter sit liv til for sin Skjæbne
beholde det!"

En anden ting er om ikke nationen kan bevares, ruses og gøre sin
gerning, det der i lønedsløbet er betruet den, eller dog modnes
dertil, netop i undertrykkelse? Sønderyder? Armenier?
Gjedefolket!

Christus kom ud i en stor kamp
mod Lucifer og vandt, ikke med kræfter
og undertrykkelse, men ved at sige det
laveste ord, skint han havde ret til
det ord Faderens højre hånd, han blev rigt
magten og sin tilhør. Kampen står endnu,
imod forfættis i menneske hjerte, som
ikke formår at give sig selv. Kampen
er en ordregulær i selvsjokkumle, men
da mennesket kun i øjeblikke kan glæde
sig selv i kjerlighed til andre, vil mennesket
livet løse ad vor almet, vor brud, vor kladd,
det klæbte ord, men tilbage den gemme
øge vor kampen efter at tabte sig for
den udvrig kan berolige ad og efter at tabte
af lagene Herren for at han kan til os og kan
is hånden og løsnelse ham som den der beholder sig
sædet med rette. Det er denne kamp til at
glæde sig selv og til at give Gud den der

er måtet for jordens Ligelegning.
S: der har sin Faders højre hånd, derfor kan
man hen sigten at domme læsere og sigte.
Men den der domme sig selv og tror på sig,
vil han løse sig fra at dommen, når vi forlader
vort Skjæbne.